

אם המעצמה העשירה והחזקה יותר תזכור, שהאפננים כולם, למן המלך ועד הפלת, קנאים ביותר לעצמאותם שזכו בה זה לא מכבר, ואם המעצמה הזאת תוכל לפזר כל חשד, שהיא מבקשת לה לא רק זכויות כלכליות, כי אם גם יתרונות פוליטיים, או אז יש ויש מקום לפוליטיקה המיוסדת על האמונה; כי בריטניה והודו מעונינות ביותר ביציבותה של ממלכת אפגן, וכי יציבות זו יזובטח על הצד הטוב ביותר על ידי עזרה כלכלית. קשה לשלול את אמיתות הדעה האומרת, שהעניות היא הגורם העיקרי לגליקנאות המציפים את הארץ לסירוגין, ואשר לעמים הניעו לניאות בצורת מלחמות ממושכות ויקרות בשבטי אפריקה, משוד וזויר.

לעצת מומחים בנוגע לסלילת דרכים, אם לסול כבישים או מסילות-ברזל, וכן בנוגע לרשתות השקאה על נהרות אוכסוס, הקלמנד ובמקומות אחרים, סמוך להירט ישנן אוצרות נפט; כדאי לחקור אפשרויות למשק גידול בהקות. יש גם אפשרות של פיתוח הידרו-חשמלי בצירוף עם מפעלי-השקאה. כן קיימת בעית התחברה החיצונית של הארץ, ובנידון זה יש לבריטניה אינטרסים משלה. האם עדיין צריך, קו המחיה הכלכלי של אפגן לעבור בדרך תיבר לפשגור, או אולי כדאי שיעבור דרך קנדה אל קוניקט וקנדי או לאיזה נמל חדש בים-ערב? מומחים בריטים יכולים להביא עזרה רבה בעניינים אלה, ועבשו השעה הדחופה לריאליזם מדיני.

ר ש י מ ו ת ק צ ר ו ת

בטליונים של נוער

המלכותי, אי-שם בגליל הפיקוד המזרחי, ומצאתי את הבחורים האלה, שהולכים ונהיים לתיילים מצויינים.

בריאותם הגופנית אומרת כבוד לדורם, ומראה התלהבותם משיב נפש. חסונים מלכתחילה הם מתחסנים עוד יותר על ידי אימון. ראיתי אותם חשופים עד מתניהם, עוסקים בג'ואג'ימטו; ואין זו כלל הצורה העדינה ביותר לפריקת הנשק מעל יריבך ולכרירת מיתה נאה לו בשתי ידיך בלבד. אמנות זו פירושה: למצוא את חלקי הגוף התינוניים והנפגעים ביותר ולפגוע בהם, — ולעשות זאת מהר ודומם.

ראיתי אותם שותים על פני נהר, כשהם נושאים עמם שקי-חלל ואף תיבה של תחמושת. התרגול הגופני הניתן לתיילים צעירים אלה

הנוער באנגליה מתנדב לשירות בצבא — ב"בטליונים לנוער" של הצבא הבריטי. בטליונים אלה הוקמו לפני שנה בדיוק, והם צמחו מתוך פלוגות הנוער ביחידות, "להגנת המולדת", שנוסדו בימי המשבר ביוני 1940.

אנשים צעירים בני 18—20 שנה, שלא הגיעו עדיין לגיל שירות-החובה, התנדבו בעצמם לצבא, ובבוא שעתם יהיו כבר חיילים מאומנים.

הם נהרו בהמוניהם לשירות זה מכל מקום: מן המספנות, מבתי החרושת, ממשרדים ומכרות, מבתי-ספר תיכונים ומבתי-היגוד מיוחסים. רבים באו מן הפרבר המזרחי של לונדון ("איסט אנד") שהופצץ קשה, בשאפם לשלם לאויב האכזר שהרס את בתיהם מנה אחת אפים. ביקרתי "בטליון של נוער" של "גדוד גורפולק

מכוון למויגה של זריזות הגוף עם עירנות שכלית : השכל הוריו בגוף הנמיש. אין כאן בית-חרושה לייצור שרירים, אלא יצירת אנשי-מלחמה המוכשרים לחומרות ולהפתעות של המלחמה המודרנית.

כיתה אחת עברה לעיני את הדרגות האחרונות של התקפה במחצבה דומה לווארי. הפקטיקה של התקרבות ותמיכת אש מצמלחת מן האגפים היתה מצויינת. בפעולה השתתפו: „תומפסון“, רימוני-יד, מקלעים, רובים וכידונים. ההתקפה במעלה רמה תלולה ולמטה על פני מדרונה השני התלול בוצעה להפליא.

באימון הבטליון ובאורח לימודיו אתה מוצא חידושים. המכס של קבלת השכר, למשל, מנוצל לאימון במסכות-גז. המחלקה מסדרת כשהאנשים לבושים מסכות, והן מוקרות רק בשעה שהאנשים יוצאים מן השורה לקבל את שכרם.

ניעור-השמיכות אף הוא נעשה תרגיל: כל דבר שמור בסדר נאה ובנקיון, משום שנעשה ביסודיות של תרגיל.

בדרך כלל נעשה האימון בבטליון זה של הנוער כפי שנהוג לעשותו בכל בטליון של חיל-רגלים. אם יש איזה שינוי הרי זה אך בתוספת לימוד הנדרשת מהם. כך, למשל, הורכתם בשימוש בלי-גשק מקיפה לא-פחות מ-35 סוגים ומיפוסים של גשק, למן תותחים אנטי-מנקים ומכונות-יריה ועד לרימונים.

המשמעת נוהגת לפי הקיום המקובלים בכל יחידה אחרת של הצבא הסדיר, ורק בשינוי זה: הקצינים, בחכמתם, מכירים שיש להם כאן עסק

עם שפע הנעורים, ואינם מתמירים בעונשים; הם מבינים את רוח-המשובה של הנער, ואין להם כל כוונה לדכאה.

• ההבדל הוא בגישה לענין. לדוגמה: מתחילה לא קל היה לעורר עולי ימם אלה להבין כי היעדרותם מן הקסרקסין בלי רשות הוא ענין רציני. בימיו הראשונים של הבטליון הזה נעדרו 40 איש במשך שבוע אחד. ניסו ב„השפעה מוסרית“ — ובהצלחה. הבתורים לזמרו להבין כי התנהגות זו „פורצת את חוקי המשחק“ ואינה בכבודם, כי זוהי הכשלת הפלוגה, פגגות בכבוד הבטליון. הדבר השפיע. הנערים האלה למדה להיות נאים על הרגימנט אשר אליו הם משתייכים. כל טירון חדש מקבל במתנה כרטיס מודפס בצורה מושכת, המכיל בקיצור את „תולדותיו ומסורתו של הרגימנט הנורפולקי המלכותי“.

כיום יקרה רק לעתים רחוקות שיותר משני בתורים בשבוע יאחרו לשוב מתופשתם. ענין בחירת הקצינים בשביל „בטליון-הנוער“ היה בו מתחילה משום בעיה. כי לכך נתוצות היו סגולות העולות בהרבה על התכונות הדרושות לקצין מצליח במלאכתו ביחידה נורמלית. בבעיה זו שופל בהצלחה יוצאת מן הכלל. רוב הקצינים הם אנשים צעירים בעצמם. אותם הקשישים יותר נבחרו אחרי בדיקה מעולה, ולפי דעתי הם מתאימים להפליא לתפקידם האחראי המיוחד. יש להם חיבה והבנה כלפי בטליון זה, מעשה-יצירתם, והם נאים עליו: הם טובעים את חותם רוחם הנאה בכל האנשים הנתונים לפקודתם.

(Defence — אוקטובר 1941)

עניני משמעת ב„משמר-הארץ“

שוב אין לו הזכות לעשות כטוב בעיניו. והוא הדין ב„משמר הארץ“. יש לציית לפקודות, ואם יש מקום לתלונות על אי-צדק (מצד נותני הפקודות) יש למסרן את ריבון לסמכות-המתאימה. הסעיף המרשה לאנשים להתפטר תוך מסירת

הקשיים בעניני משמעת מהוים אולי את השאלה הבולטת ביותר ב„משמר הארץ“ כיום. לפי שזהו חיל של מפגדרים יש אשר כמה מן החיילים סבורים, כנראה, שיכולים הם לא לציית לפקודות; אולם אם אדם מתנדב לצבא,

צריכה להבריק. כן ניתנו יום אחד פקודות בנוגע למשמרות־זיקופים או פטרולים, ומקץ עשרים וארבע שעות שונו הפקודות בלי כל סיבה מספקת, אחרי שכבר נעשו כל הסידורים.

וכן היתה הפרוה בתרגול־סדר, ושינויים רבים מדי באופן הביצוע. יום אחד צווינו להסדר בצורה אחת, ולמחרתו נצטוונו על צורה אחרת. „משמר הארץ“ אגן לו פנאי להקלות מסוג זה. תרגול־סדר בקבוצה חמושה, תחרויות בתרגול־סדר ואף תחרויות־קליעה — שאחרי הכל הן מוסיפות נסיון לאנשים שהם כבר קלעים טובים, — בשיגרה זו מבקשים לנמוע משמעת. לרבים מאנשי „משמר הארץ“ כבר היה הדבר לזרא, לשמוע פקודות כגון „הכסף נשק“, „קדימה צעד“ וכדומה. זו היתה הוראת משמעת במלהמת הבורים. על ידי כך איראפשר להרוג בנאצים, והאנשים יודעים זאת יפה. אין זו הדרך להפיק את כל הטוב אשר בכוח האנשים לתת.

השיטה המודרנית ללמד משמעת היא לפתח את היוזמה ואת רוח הקרב, והאנשים שואפים לכך. כל איש מ„משמר הארץ“ יודע מה צפוי לו במלתמה זו, והוא דורש אימון ממשי יותר, כפי שאנו מוצאים אמנם אצל כמה מן הקפקדים. אפשר להחזיר משמעת על ידי מחצית או אף רבע מן התרגול הניתן כיום ובעזרת אימון מעשי כפול פי עשרה. בכל הארץ אמרו לי אנשים, שהם מבקשים תפקידים קשים יותר, כגון אימוני־לילה וכו'. המשמעת והבסחון־העצמי יבואו מאליהם אם יאתוו בשיטות אלו.

הדרך הנכונה ליצור משמעת היא לתת לאנשים להוציא לפועל את הבלתי אפשרי כמעט. תנו להם ענינים קשים לבצע, והסיפוק הכרוך בהישג ימריץ אותם: תנו להם הרים להשתער עליהם ונהרות לעבור בתהרות. תנו להם להתאמן בנייאוד גייטצו, בהפלת עצים, ובכל דבר שאולי יצטרכו למלא בקרב ממש. אם הם מיוגעים עוררו אותם, למאמצים גדולים עוד יותר,

הודעה ארבע־עשר יום קודם לכן * טבוע בחותם הנדיבות, אולם לא מן הראוי לנצל אותו. סוף־סוף הצטרפנו לצבא כדי לנצח במלהמה. משום כך אין האנשים צריכים להתפטר מפני מעמם קלי־ערך או אישיים. אכן יש להדגיש לאנשים המתפטרם. שעל ידי כך הרי הם מאבדים את הזכות לכלי־נשקם, והללו יכולים להועיל להם ביותר במקרה של פלישה. לו הבינו המסתלקים כלי הנאצים יירו בודאי בכל האנשים, בייש שהם במדים ובין שאינם במדים, ודאי שהם פחות נופים להתפטר. יש חלק ב„משמר הארץ“ הסבור, כנראה, שעל ידי הצטרפותם הם עושים מעשה חסד לארץ, בעוד שלאמתו של דבר הם משמשים ב„משמר“ לשם הנגתם עצמם ולהגנת ארצם.

על המפקדים לענוש קשה על אי־ציות, לשם דוגמה, כי אין לסבול כדבר הזה בשום יחידה לוחמת. אנשים המסרבים לבוא למפקדים בלי סיבה מספקת, יש לתת להם אוהרה, ואחרי כן לסלק מן ה„משמר“. משום שיחידים כאלה משמשים רק מקור של פורעניות כיום, ובמקרה של פלישה יהיו מקור סכנה לחבריהם. יש, כמובן, לנהוג זהירות בנידון זה, כי לעולם יש ליכור, שקל יותר להרחיק אדם מאשר לרכשו שוב.

על סמך הדברים ששמעתי בכל מקום בארץ יכול אני לאמור בפה מלא, כי בכל מקום שהיו עויבות הרי הן משמשות על הרוב את לאיו תופעה אחרת. לעולם אין לראות את האשמה רק בצד האחר. במקרים מסויימים הובאו האנשים לידי שעמום וכעס על ידי כמה מן התקנות ודרכי האימון.

אנשי „משמר הארץ“ הם, על הרוב, אנשים גבונים מאוד ופטריוטים ואינם אוהבים את הממטום. היו מקרים שיום אחד ניתנו פקודות, ולמחרתו באו פקודות סותרות. היום אנו קוראים בעתונים שהחייל אינו צריך בשום פנים לנצח את כפתוריו, באשר זהים יגלהו לעין האויב, ושבווע לאחר זה נמסרת לנו פקודה שכל המתכת

האוויר” הוא כיום, לפי השמועה, טוב ככל האפשר. בשנת 1936 אורגן הצבא בצורת 6 דיביזיות, שדה, 3 דיביזיות הרריות ושלוש בריגדות הרריות עצמאיות, במקום 6 הדיביזיות ושני חילות-המצב של המצודות שהיה קודם. הוקמו סוללות של תותחים אנטי-טנקים והיהדות הקלות של הצבא צוידו בכלי-רכב מוטוריים. כן אורגנו בשנת 1936 יהודות של „משמר הארץ”, כפי שאנו קוראים לזה באנגליה, בצורת „פלוגות-מתנדבים קבועות לתיווך משמרות-הגבול ולקבלת עבודת השמירה וההגנה הראשונה על ביצורי-הגבול”.

אחרי גולת אוסטריה בשנת 1938 הוארך אימון-התורה השנתי משני שבועות לשלושה, והונתנו קורסים מיוחדים לצבאות הגבול וכן לאנשים מן ה„לנדוהר” וה„לנדשטרום” שכבר היו פטורים מאימונים. הגיל המכסימלי הוארך עד ל־60 שנה, ופרשת האימון למירונום מכל הסוגים הוארכה ל־116 יום (כשביל חיל-הדרגונים ל־130 יום) וכן הוארכו גם שאר מחזורי-האימונים. באפריל 1939 נתפרסם חוק חדש המעמיד לפקודת הגנת הארץ את כל האנשים המסוגלים לעבודה. (Army Quarterly)

„גרנצבֶזֶטצונג 1939”, הוצאת א. גורטנר, ספר-זכרון על גישת הצבא הוויצרי באוגוסט 1939 וחלוקתו לאורך הגבול, לשם קיום הניטרליות הוויצרית. המסמך הוא בקיצור, אבל מכוון לענין, ולעתים קרובות יש בו משום הדרכה, בשאפו לרמו על ההבדל בין החיים האזרחיים והשי-הצבא. יש כאן פרקים העוסקים במשמעת החובות, ופרקים אחרים בנוגע למונונות ולבישול.

יום הצבא התחיל בבתי-הגנרל ומצביא עליון על ידי בתי-הגנבהתרים הוויצרי. פה אחד נבחר הקולונל הגרי ג'ון.

שוויצריה ראתה את הגולד. בספטמבר 1934 עלתה הצעה להאריך את תקופת אימון המירונום, ובפברואר נתקבל הדבר, אחר משאל-עם שבו הצביעו 507,434 בזכות ההארכה ו־429,520 נגדה. הצבעה זו הוכיחה ברור, שבציבור אין עדיין ההבנה המספקת בנוגע לצרכים הצבאיים הדחופים של המון. אימון המירונום בחיל הרגלים הגולד מ־67 ימים לתשעים יום; בחיל-הפרשים מ־92 ל־104; בחיל-התותחנים מ־77 ל־90; ובחיל המהנדסים מ־67 ל־76. בה בשנה התחילה הדאגה להתנוונות מפני התקפות אויר, ו„ארגון הגנת-

צִיּוֹנִי הַמִּזְרָח הַתִּיכוֹן

סוריה והלבנון

זו נעשתה קודם על ידי המחלקה הדיפלומטית של יד הנציבות העליונה.

„פלשתיין” מוסר, כי המיד פרנציה ביק, מיניסטר החוץ הלבנוני, נפגש עם מאיו ביק אלכורי, מיניסטר החוץ הסורי, ודן עם בענין אחד הנציגות הדיפלומטית של סוריה והלבנון בערי הכירה הזרות. כן דנו על אחד מחורי הצרכים ההכרחיים בשתי הארצות.

„אלטיראט” מודיע על כיונים שהתנהלו בבירות בין הנציב הכללי של צרפת החפשית ובין הממשלה הלבנונית בדבר יצירת בית ספר לתעושה בלבנון, בתנאי שהנציב העליון ימציא את המומחים והמדריכים.

לפי ידיעה ב„אלטיראט” הוחלט ליצור מחלקה דיפלומטית לר מיניסטרויון החוץ הלבנוני, שתתקשר עם המדינות הזרות ותקבל את פני הקונסולים. עבודה